

Ν.Ε. ΜΑΝΙΤΑΚΗΣ

Διευθυντής

ΤΑΡΟΥΧΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐπὶ τῆς δικαστικῆς πύλαις τῶν διδύμων Παιραιῶν καὶ Γεράκου, ἀριθ. 30.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΩΜΗΣ

Ἐν Ἀθήναις	Ιταλία δρ. ν.	8
" "	Ἑλλην. "	5
" ταῖς Ἰταλ. Ἰταλία	" "	10
" "	Ἑλλην. "	6
" τῷ Ἑλληνικῷ Ἰταλία φρ.	" "	15

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ πικρὴ τῆς κόρης θέσης, εἰς οὐρανούς. — Πολυτελεῖς Δημητρίου ματα. — Ολδυνα (συνέγ. καὶ τίλος.) — Ήλιος. Οὐρά, βιογραφία ματὰ εἰκόνας. — Ηρακλείς. Σερβικὸν ἄσμα, ὅποιος Λαζαρίδης. — Ο Βρυκόλακας. — Ποικίλα. — Γυναικοποιήσεις.

ΕΚΛΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἐν Ἀθήναις.....	Δεκτ. 10
" ταῖς Ἰταλ. γραφ.	" 15
" τῷ Ἑλληνικῷ	" 25
Φύλλα προηγούμενα λεπτ. 50	

Ἐν τῷ βρύκα καὶ εἶτα ἡ αἰσιοδότης.

Η ΠΙΚΡΑ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΕΞΟΔΟΣ

Δὲν ἔτοι τὸ πρῶτον θῦμα ἡ φίλη κόρη· δὲν εἶναι οὐδὲ τὸ τελευταῖον.

Εισῆλθε κόρη καὶ ἐξέργεται γυνὴ· τὰ χρυσᾶ διειρά της διελύθησαν εἰς καπνόν.

Εἶναι λίαν ἐπαγωγός ἡ ὄψις τῶν βασιλείων τῶν ἐρώτων· ἀνθίστρωτοι αἱ εἰσόδοι· αἱ ἥδοναι προσμειδιῶ-

σι πρόθυμοι· καὶ καλοῦσιν ὑποσχόμεναι ἀγνώστων παιητικῶν κόσμων τὴν ἀπόλαυσιν· ἡ ὑπερβάσσα τῶν οὐδὸν δὲν δύναται πλέον νὰ στρέψῃ πρὸς τὰ ὄπιστα.

«Βάδιζε, βάδιζε!», κραυγάζει φωνὴ ἐπιτακτικὴ καὶ βαδίζει τὸ ἀτυχὲς θῦμα, ώστε διωκόμενον.

Τὸ σῶμα ἐξασθενίζεται καὶ αἱ ἥδοναι δὲν ὑπακούουσι πλέον αὐτῷ· οἱ ἐρωτεῖς φεύγουσιν, ὡς φεύγει ἡ μελισσα ἐκμικήτατα τοῦ ἀνθούς τὸ

μέλι· ἔχει καὶ ἄλλα ὁ κῆπος ἀνθηκαὶ ἄλλας γεννᾷ καὶ ἐκάστην ὡραίας ὁ κόσμος.....

Ἐκδιώκεται ἡ ἀτυχὴς καὶ σκοτιδινιώσα ζητεῖ νὰ ἐξέλθῃ· θὰ ἐξέλθῃ, ἀλλ' ὅχι ἔθεν εἰσῆλθεν.

Οπισθεν τῶν βασιλείων τῶν ἐρώτων ὑπάρχει δπή ἀντὶ θύρας, δι' ἣς μόλις διέρχεται ἀνθρώπινον σῶμα· βράχοι ἀπορρόφωγες, ἐδαφος ὀλισθηρὸν, ἀκκνθαὶ καὶ τρίβολοι, καὶ πέραν αὐτῶν γλαυκὸς καὶ μυστηριώ-

δης ὁ πόντος, καλῶν εἰς τοὺς κόλπους του τοὺς ἀπέκτιμος....

"Ιδετε· ἔξηλθεν. Ήσσον εἶναι καταπεπονημένη! Τὸ θολὸν βλέψατης ἐκφράζει ἀπελπισμόν, παραφροσύνην διὰ τῶν ποδῶν γυμνῶν πατεῖ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν καὶ τῶν ὅξεων λίθων καὶ ἀδιαφρεῖ πρὸς τὰς πληγὰς καὶ τοὺς πόνους. "Οταν ἡ καρδία συντριβῇ καὶ κατακερματισθῇ, ὁ νοῦς δὲν αἰσθάνεται πλέον τοῦ ἄλλου σώματος τὰς ὁδύνας. Ο κόσμος ἄλλην ἥθελε βαδίζει, ἀν ὁ ὄγκοις ἀντιρρήσεις πλευρᾶς ἐλάμβανε τὴν καρδίαν καὶ ἔπλασσε τὸν δεύτερον ἀνθρώπον.....

"Εφθασεν ὀλισθαίνουσα εἰς τὴν ἀκραν τοῦ βράχου. Εν ἔτι βῆμα καὶ εἴτα ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἡ αἰώνιος ἀνάπτωσις.

Σταματᾷ διστάζουσα· ἡ χεὶρ τῆς ἡ ἀριστερὰ αὐτομάτως ἔκτείνεται καὶ τὴν στηρίζει ἐπὶ τοῦ βράχου· εἶναι ἀκόμη καιρός....

"Ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς πικροῦ παραπόνου ἔκρρασις ἐπιχύνεται· εἰς τί ἡ δυστυχὴς ἐπταίσεν; Γλυκεῖα τὶς ἀνάμνησις, μέλλουσα ἴσως νὰ τὴν ἀναζωπρήσῃ, ἀρίπταται καὶ αὕτη ὑπὸ τὴν μορφὴν τοῦ τελευταίου παραπόνου μείναντος ἔρωτος. "Απὸ τοῦ πόντου ὑπὸ μορφὴν ἐριννύος ἐξορμῆσε ἀπελπισμός, τὴν ἀρπάζει καὶ τὴν σύρει εἰς τῆς αἰώνιότητος τὰ βάθη... Δὲν ὑπάρχει πλέον διπισθιδρόμησις, δὲν ὑπάρχει σωτηρία....

Παρθασμὸς ἀκούεται σώματος καταπίπτοντος εἰς τὸ μέντορ καὶ ἡ ἐπιφάνειά του συνταράσσεται· ἐπὶ μικρόν.... Εἴτα τὰ πάντα ἐπανέρχονται εἰς τὴν προτέραν θέσιν.

Διατίδχε; Παρῆλθε μία δυστυχὴς· ἀλλ ἡ δυστυχία παρέμεινε καὶ παραμένει.

(Ἐκ τῶν τοῦ Λαίχη)

Ε. Σχ.

ΠΟΛΩΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΛΔΥΝΑ

Δῆμος ΙΟΥΔΙΟΥ ΖΟΤΑΡΣΚΗ

[Συνέγεια καὶ τίλος]

"Ἄγ! δὲν εἰσηργόμην οὖτας ἔλλοτε διὰ τῆς πόλης ταῦτης.
Α. Μικλεβίτς.

Δύο ἔτη ὑστερώτερον, κατὰ τινὰ ὥραίαν φιενοπόρους ἐσπέραν, δόδοιπόρος

τις διευθύνετο πρὸς χωρίον ἐν τοῖς περιγόροις τῆς Ὀυσόνης κείμενον. Ἐβάδιζε βήματι γοργῷ, ἀλλ ἡδύνατο τις νὰ ἰδῃ, ὅτι τὰς τελευταίας αὐτοῦ ἐξάντει λινάμεις, ἵνα πλεῖον σπεύσῃ. Ἰσχυρῶς ἐπὶ ῥάβδου ἐστηρίζετο καὶ συγχρὰ ἐπὶ τῶν ἔνθεν καὶ ἔθεν τῆς ὁδοῦ πατρῶν ἀνεπαύετο. "Η στολὴ αὐτοῦ, πάντη ἔνη τῷ τόπῳ, ἐδήλου μνῆμα ἀφεστηκύιας ἐργάμενον χώρας. Κάλυμμα δὲ κεφαλῆς ἔφερε πῖλον κυκλοτερῆ, πρὸς στρατιωτικὸν διοιάζοντα, ἀλλ ἐνοίκος δὲν ἦτο ἡ διάκρισις τοῦ χρώματος αὐτοῦ· ἡ δὲ σκευὴ του συνέκειτο ἐκ μικροῦ ἱππέως διτακκίου. Ἐπρεπε νὰ ἔτο τῷ ὅντι στρατιωτικός· διότι ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτοῦ ἦτο ὄρχητη οὐλή, μακρὸς δὲ πώγων καὶ πυκνὸς μύστακες ἐσκίαζον τὸ πρόσωπον του.

Μετὰ πορείαν ἀρκετὰ ἐπίπονον ἐφθασεν ἐπὶ τέλους εἰς τὰς πρώτας τοῦ χωρίου οἰκίας. "Η φυσιογνωμία αὐτοῦ οὐδὲν εἶχε τὸ θέλγον· δι' ὃ πάντες, δοσούς ἀπήντα, παρετίρουν αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως, βλέποντες· δ' αὐτὸν πλησίαζοντας οἱ παιδες, ἐφιεγον ἐντρομοῦ.

Εἰς τὸ ἄκρον ἀφιερώμενος τοῦ χωρίου ἐστρέψεν ἐπὶ δεξιά, ὡς εἰ πασῶν τῶν οἰκιῶν ἡ τοποθεσία ἦν αὐτῷ ἐντελῶς οἰκεῖα, καὶ πρὸς μίαν ἐξ αὐτῶν διέθυνε τὰ βήματά του. Βισῆλθεν εἰς τὸν αὐλήν. "Ο ἐπὶ τῇ θύρᾳ ιστάμενος κύων ἰσχυρῶς ὑλακτήσας θρηπεύει ἐπ' αὐτόν· ἀλλ ὁ δόδοιπόρος οὐδὲποτε πτοηθεῖς, καίπερ μανιαδούς φαινομένου τοῦ ζώου.

— Φάγγ, ἐδῶ, ἀρχατέ μου φίλε, ἀνακράζει.

Αἴρηνς δὲ κύων ἰστατεῖ, δρθόνει τὰ ώτα καὶ πηδᾷ ἐπὶ τὸ στῆθος τοῦ ἀγνώστου, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ἔχει χαράς. "Ο Φάγγ, ωσεὶ γοντευμένος ἀρχεται θωπεύων αὐτὸν καὶ λέγων αὐτῷ τὰς χεῖρας· ὁ ξένος κύπτει ἐπὶ τὸ εὔγενες ζῶον καὶ ἀποδίδει αὐτῷ τὰς θωπείας του.

«Οὗτοι λοιπὸν δὲν μὲν οὐσιούντος,» λέγει, καὶ δάκρυ ρέει ἐπὶ τῶν ἡλιοκαύστων αὐτοῦ παρειών.

"Αφ' οὐ ἔχαρις στιγμάς τινας εἰς τὴν πιστότητα, δὲν δόδοιπόρος διευθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Φάγγη, ὅστις ἐτρεχεῖ καὶ ἐπήδη περὶ αὐτὸν ἐκβάλλων χαρμοσύνους φωνάς. "Εκτύπησεν εἰς τὴν θύραν, ἀλλ ὁ οὐδεὶς ἀπεκρίνατο αὐτῷ· ἐκτύπησεν ἰσχυρότερον ἐπανειλημένως, ἀλλὰ πάντα ἐμεινάνταν ἐν βαθυτάτῃ σιγῇ· μόνον χελιδόνες τινές, αῖτινες εἶχον κτίσει τὴν φωλεδὸν αὐτῶν ἐν τῇ γωνίᾳ τῶν παρθύρων, τρομάξασαι ὑπὸ τοῦ κούτου ἡρέχντο ιστάμεναι· διὰ τὴν κεφαλήν αὐτοῦ, φωνάζουσαι γοερῶς.

Δύο νεάνιδες ἐτύγχανεν καθήμεναι κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην πρὸ τῆς πύλης τῆς γείτονος οἰκίας, παρασκευάζουσαι τὸ γεῦμα τῆς ἐσπέρας.

— ΕΒλέπε, Μαρία, λέγει· ἡ ἑτέρα αὐτῶν τῇ ἑαυτῇ ἀδελφῇ, βλέπε τὸν δυσειδῆ ἐκείνον ἀνθρώπον, δε πρὸ δίλγου εἰσῆλθεν εἰς τῆς Ὀλδύνας τὴν αὐλήν· τι ἄρα θέλει;

— Παρετίρησα κάτων κ' ἔγω, ὑπέλαβεν ἡ ἄλλη κόρη· ἀλλ ὁ Φάγγη, δοτες πάντας δικτελεῖ ὧν κακός, δὲν ὑλαχτεῖ αὐτόν.... "Ω! πῶς τὸν θωπεύει... βλέπε πῶς ὁ ξένος περιφέρεται ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ κυτάζει διὰ τοῦ παρθύρου... ω! κύταζε, διευθύνεται πρὸς ἡμᾶς, ὑπάγω νὰ διηγηθῶ πάντα εἰς τὴν μπάτερα μου.

— "Γπάγω κ' ἔγω, δὲν θέλω νὰ μείνω ἐδῶ δλως μόνη.

Τῷ ὅντι, ἀμα τοῦ ξένου πλησιάσαντος, αἱ νεάνιδες ἐπενσαν νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ αφορδώς ἐκλείσαν δόπισω αὐτῶν τὴν θύραν.

— "Ο δόδοιπόρος· ἐστη ἐπὶ στιγμὴν, ἐφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου του, είτε δὲ βραδέως· διέβη τὸν οὐδὲν τῆς καλύβης.

— "Η μάτηρ ἐνήθεν ἡσύχως παρὰ τὸ παρθύρον, διπερ ἔβλεπεν εἰς τὸν κῆπον· δὲν εἶχεν ἰδεῖ οὐδὲν ἐξ δσων εἰχον συμβῆ· καὶ διε αἱ νεάνιδες εἰσέπεσαν εἰς τὸν θάλαμον δλως τρομαγμέναις, ἡρώτησεν αὐτᾶς φωνῇ αὐστηρῇ, τὲ εσχραίνε τοῦτο.

— αΜῆτέρ μου, λέγει· ἡ ἑτέρα αὐτῶν, δεχημός τις ἀνθρώπος ἐπλησιάσαν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Ὀλδύνας, ἐκαμε πολλάκις αὐτῆς τὸν γύρον καὶ τέλος διεύθυνθη πρὸς ἡμᾶς.... "Ω, φοβοῦμαι πολύ.

— Tίς εἶνε λοιπὸν αὐτὸς δ ἀνθρωπος;
— "Ω! πρέπει νὰ είναι ξένος, διότι ἡ ἐνδυμασία του είναι τόσον παράξενος· φέρει μακρὸν πώγωνα καὶ κρατεῖ ράβδον εἰς τὴν χεῖρα.

Μόλις ἡ χωρικὴ εἶχεν ἀκούσει τὰς λέξεις ταύτας, καὶ παρουσιάσθη ὁ δόδοιπόρος.

— "Ο Θεὸς προστατεύει· θμᾶς ἐν τοῖς ἔργοις θμῶν! εἶπε, δὲν ἔτο δυνατὸν νὰ εἴπητε, ἀν οἰκῇ τις ἐν τῇ γείτονι οἰκίᾳ;

— Φεῦ! οὐδεὶς οἰκεῖ πλέον ἐν αὐτῇ, ἀπεκρίθη θλιβερῶς ἡ χωρική· ἀλλὰ καθίσατε, κύριε ὁ δόδοιπόρος· ὁ δρόμος ἐκουρασεν δρᾶς· εἰσθε τόσον ωγρός.

— Tίς κατώκει ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ;

— "Η τιμία οἰκογένεια τοῦ Ιακώβου. Οι γέροντες ἀπέθανον πρὸ πολλοῦ, ἡ θυγάτηρ των συντελεύθη μέ τινα Ἀδάμ, ἀλλ ὁ οἰκετρικοὶ ἡρπασαν αὐτὸν διὰ τὴς βίας, ένα τὸν κάμωσε στρατιώτην, καὶ δὲν ἐπανῆλθεν.

— "Εγγνωρίσατε αὐτὸν τὸν Ἀδάμ; θνέλαβεν δόδοιπόρος.

— "Ημην ἐν τῷ γάμῳ του.

— Καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ Ιακώβου ποῦ εἴναι τώρα;

— "Η Ὀλδύνα;... Ο Θεὸς νὰ εὐσπλαγχνισθῇ τὴν δυστυχῆ γυναικα! Αφ' οὐσιγμῆς ἡρπασαν αὐτὴν δια-